

Chambre des Représentants

SESSION 1983-1984

20 OCTOBRE 1983

PROJET DE LOI

relatif au contrôle de l'octroi et de l'emploi
de certaines subventions

RAPPORT

FAIT AU NOM DE LA COMMISSION
DE L'INTERIEUR, DES AFFAIRES GENERALES
ET DE LA FONCTION PUBLIQUE (1)

PAR M. DESUTTER

MESDAMES, MESSIEURS,

I. — EXPOSE DU VICE-PREMIER MINISTRE ET MINISTRE DE L'INTERIEUR ET DE LA FONCTION PUBLIQUE

Les pouvoirs locaux ainsi que différentes institutions interviennent de plus en plus en vue de soutenir des activités économiques, sociales ou culturelles, sous la forme de subventions. Il est logique que celles-ci soient utilisées par les bénéficiaires en vue de réaliser effectivement le but qui leur est assigné.

Le présent projet vise donc à permettre aux dispensateurs de subventions d'exercer un droit de regard sur l'utilisation qui en est faite par les bénéficiaires.

(1) Composition de la Commission :

Président : M. J.-B. Delhay.

A. — Membres : MM. Breyne, Cardoen, Detremmerie, Jérôme, Suykerbuyk, Tant, Vankeirsbilck. — MM. Bogaerts, J.-B. Delhay, De Loor, Guillaume, M. Harmegnies, Henry, Lafosse, Temmerman. — MM. Evers, Huylebrouck, Mévis, Pans, Van Belle, Mme Van den Poel-Welkenhuysen. — MM. De Beul, Desseyn.

B. — Suppléants : MM. Beerden, Coppieters, Desutter, Grafé, Marchand, Thys, Van Wambeke, Willems. — Mme Brenez, MM. M. Colla, Collignon, Laridon, Onkelinx, Perdieu, Ramaekers, Rigo, Rubens. — MM. De Grève, Denys, Flamant, Militis, Mundeeler, Poswick, Taelman. — MM. Anciaux, Gabriels, Van Biervliet.

Voir :

707 (1982-1983) :

- N° 1 : Projet transmis par le Sénat.
- N° 2 : Amendements.

Kamer van Volksvertegenwoordigers

ZITTING 1983-1984

20 OKTOBER 1983

WETSONTWERP

betreffende de controle op de toekenning
en op de aanwending van sommige toelagen

VERSLAG

NAMENS DE COMMISSIE
VOOR DE BINNENLANDSE ZAKEN, DE ALGEMENE
ZAKEN EN HET OPENBAAR AMBT (1)

UITGEBRACHT DOOR DE HEER DESUTTER

DAMES EN HEREN,

I. — UITEENZETTING VAN DE VICE-EERSTE MINISTER EN MINISTER VAN BINNENLANDSE ZAKEN EN OPENBAAR AMBT

Meer en meer gaan de plaatselijke besturen evenals diverse instellingen een rol spelen bij de ondersteuning van economische, sociale of culturele activiteiten door middel van toelagen. Het is logisch dat deze door de begunstigen aangewend worden voor de verwezenlijking van het doel waarvoor ze zijn toegekend.

Het onderhavige ontwerp wil derhalve aan de verstrekkers van toelagen de mogelijkheid bieden toezicht te houden op de aanwending van de toelagen door de begunstigen.

(1) Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer J.-B. Delhay.

A. — Leden : de heren Breyne, Cardoen, Detremmerie, Jérôme, Suykerbuyk, Tant, Vankeirsbilck. — de heren Bogaerts, J.-B. Delhay, De Loor, Guillaume, M. Harmegnies, Henry, Lafosse, Temmerman. — de heren Evers, Huylebrouck, Mévis, Pans, Van Belle, Mevr. Van den Poel-Welkenhuysen. — de heren De Beul, Desseyn.

B. — Plaatsvervangers : de heren Beerden, Coppieters, Desutter, Grafé, Marchand, Thys, Van Wambeke, Willems. — Mevr. Brenez, de heren M. Colla, Collignon, Laridon, Onkelinx, Perdieu, Ramaekers, Rigo, Rubens. — de heren De Grève, Denys, Flamant, Militis, Mundeeler, Poswick, Taelman. — de heren Anciaux, Gabriels, Van Biervliet.

Zie :

707 (1982-1983) :

- N° 1 : Ontwerp overgezonden door de Senaat.
- N° 2 : Amendementen.

Cet objectif n'est pas nouveau :

a) La Cour des comptes dans son 121e cahier avait souhaité que « les subventions — comme toutes les dépenses publiques — fassent l'objet d'un contrôle de l'affectation à des fins d'intérêt public ».

b) Lors de la session extraordinaire de 1974, M. C. Declercq avait déposé une proposition de loi visant à assurer un contrôle par les pouvoirs subordonnés des subventions accordées aux A. S. B. L.

c) Par l'arrêté royal n° 5 du 18 avril 1967 relatif au contrôle de l'octroi et de l'emploi des subventions, un système de contrôle de tous les subsides accordés par l'Etat ou par une personne morale subventionnée directement ou indirectement par l'Etat.

d) Enfin, le Ministre Boel avait, en 1978, déposé un projet de loi relatif au contrôle de l'octroi et de l'emploi des subventions au sujet duquel le Conseil d'Etat avait émis un avis le 24 octobre de la même année.

Si tel est l'objectif poursuivi par le Gouvernement, il est apparu qu'il n'était pas indiqué de faire tomber dans le champ d'application de la loi, les subventions de minime importance.

Il serait contre-indiqué de soumettre toute une série d'associations ou de mouvements bénéficiaires de subventions à des formalités administratives qui apparaîtraient peut-être disproportionnées par rapport aux avantages inhérents à la subvention.

La motivation du projet repose essentiellement sur six grands points :

1. Sont concernées les personnes publiques territoriales, les établissements d'intérêt provincial ou communal, les intercommunales, ainsi que toutes les personnes physiques et morales qui, ayant reçu une subvention de la part de ces personnes et organismes, la redistribuent à d'autres bénéficiaires.

2. La notion de subvention doit être entendue dans un sens général, quelles qu'en soient la forme et la dénomination.

Le projet prévoit cependant une double exception, à savoir : les prix décernés aux savants et artistes et les subventions dont le chiffre est inférieur à un certain montant.

3. Le mot « Tout » placé devant « bénéficiaire » à l'article 3 donne à ce dernier un sens très général. Ces bénéficiaires se voient imposer un certain nombre d'obligations :

1° ils doivent utiliser la subvention aux fins pour laquelle elle a été octroyée et justifier son emploi.

2° s'il s'agit de personnes morales, elles doivent, chaque année, transmettre au dispensateur, leurs bilans et comptes ainsi qu'un rapport de gestion et de situation financière.

3° ces mêmes personnes morales doivent, lorsqu'elles demandent une subvention, joindre les mêmes documents comptables.

Dat doel is niet nieuw :

a) In zijn 121e Boek met opmerkingen sprak het Rekenhof de wens uit dat « de toelagen — zoals alle andere openbare uitgaven — het voorwerp uitmaken van een toezicht op de bestemming voor doeleinden van algemeen belang ».

b) Tijdens de buitengewone zitting 1974 diende de heer C. Declercq een wetsvoorstel in betreffende de controle door de ondergeschikte besturen op de toelagen toegekend aan V. Z. W.'s.

c) Bij het koninklijk besluit van 18 april 1967 n° 5 betreffende de controle op de toekenning en op de aanwending van toelagen werd een controlesysteem ingevoerd op alle door de Staat of door een rechtstreeks of onrechtstreeks door de Staat gesubsidieerde rechtspersoon uitgekeerde toelagen.

d) Ten slotte diende Minister Boel in 1978 een wetsontwerp in betreffende de controle op de toekenning en de aanwending van toelagen, waarover de Raad van State op 24 oktober van dat jaar advies heeft uitgebracht.

Dat is dus de bedoeling van de Regering, maar het bleek niet geraden de minieme toelagen onder het toepassingsgebied van de wet te laten vallen.

Het gaat niet op een hele reeks verenigingen of bewegingen die toelagen ontvangen aan administratieve formaliteiten te onderwerpen die wellicht niet in verhouding zouden zijn tot de aan de toelage verbonden voordelen.

Het ontwerp steunt hoofdzakelijk op zes belangrijke punten :

1. Door het ontwerp worden beoogd de territoriale publiekrechtelijke rechtspersonen, de instellingen van provinciaal of gemeentelijk belang, evenals de intercommunale verenigingen alsook alle rechts- of natuurlijke personen die, na een toelage van die personen en instellingen te hebben ontvangen die toelage opnieuw uitdelen aan anderen.

2. Het begrip toelage moet in algemene zin worden verstaan, ongeacht de vorm en de benaming ervan.

Er komt in het ontwerp echter een dubbele uitzondering voor, met name de prijzen die aan geleerden en kunstenaars worden toegekend en de toelagen die beneden een bepaald bedrag liggen.

3. Door in artikel 3 gebruik te maken van het woord « ieder » vóór het woord « trekker » wordt aan deze laatste een zeer algemene betekenis gegeven. Er worden aan de begunstigten een aantal verplichtingen opgelegd :

1° zij moeten de toelage gebruiken voor het doel waarvoor ze is toegekend en het gebruik ervan rechtvaardigen;

2° als het om rechtspersonen gaat, dienen zij ieder jaar hun balans en rekeningen, alsook een verslag inzake beheer en financiële toestand aan de verstrekker te bezorgen;

3° diezelfde rechtspersonen dienen, wanneer zij een toelage aanvragen, dezelfde boekhoudkundige documenten bij hun aanvraag te voegen.

4. Les dispensateurs se voient imposer une obligation et reconnaître un droit :

a. il leur appartient d'abord, lorsqu'ils octroient une subvention, d'en préciser la nature, l'étendue, les conditions d'utilisation et de prévoir les justifications exigées du bénéficiaire.

Cette formalité doit permettre de déterminer l'utilisation que pourra faire le bénéficiaire, de la subvention qui lui est accordée.

Il n'est pas douteux que dans certains cas, compte tenu de l'activité du bénéficiaire, cette finalité pourra être conçue en termes généraux.

b. tout dispensateur peut vérifier sur place l'utilisation qui est faite de la subvention. Ce même droit était initialement reconnu par le projet aux autorités de tutelle lorsqu'il s'agissait de subventions accordées par un pouvoir subordonné.

Le Gouvernement a toutefois amendé l'article 6 pour donner le droit de contrôle externe uniquement aux dispensateurs et plus à l'autorité de tutelle.

5. Les sanctions prévues en cas de non-respect des obligations prévues par le projet, sont de deux ordres :

a. la restitution de la subvention reçue;

b. le sursis à l'octroi de nouvelles subventions.

6. Il est apparu; qu'il n'était pas souhaitable que toutes les subventions, notamment celle de minime importance, tombent dans le champ d'application de la loi. Toutefois, étant donné que la notion de minime importance est très relative peut varier en fonction de l'importance et des moyens financiers du dispensateur et du bénéficiaire, un système souple a été prévu.

Si la loi est applicable dès que les subventions dépassent un million de francs, des distinctions doivent être opérées pour celles inférieures à ce montant :

A. Si la subvention se situe en deçà de 50 000 francs, — initialement le texte prévoyait 250 000 francs — les dispositions du projet ne sont pas applicables à moins que, in concreto, le dispensateur n'ait imposé au bénéficiaire certaines des obligations qui y sont prévues.

L'article 9 a été amendé de telle sorte que l'obligation d'utiliser la subvention pour la fin en vue de laquelle elle a été accordée et la sanction de restitution en cas de non-respect de cette obligation seront toujours applicables, que le dispensateur l'ait stipulé ou non.

B. Lorsque la subvention se situe entre 50 000 francs et un million, les dispositions du projet sont applicables au dispensateur et au bénéficiaire. Toutefois, le premier peut exonérer le second de certaines obligations sauf celles de l'utilisation de la subvention aux fins pour lesquelles elle a été octroyée et de la restitution en cas de manquement à cette obligation.

II. — DISCUSSION GENERALE

Un membre marque son accord avec le but poursuivi par le présent projet. En effet, il convient que les autorités dispensatrices de subventions n'imposent pas aux bénéficiaires un tas de tracasseries administratives, qui entraînent souvent des dépenses plus élevées que la subvention même.

4. Aan de verstrekkers wordt de volgende verplichting opgelegd en het volgende recht toegekend :

a. wanneer zij een toelage toekennen, moeten zij de aard, de omvang en de aanwendingsvoorwaarden ervan bepalen en tevens vermelden welke verantwoording van de toelagetrekker wordt geëist.

Die formaliteit moet het mogelijk maken de aanwending te bepalen die de begunstigde kan maken van de verleende toelage.

Het staat vast dat die aanwending in sommige gevallen, rekening houdend met de activiteit van de begunstigde, in algemene termen kan worden opgevat.

b. elke verstrekker heeft het recht ter plaatse de aanwending van de verleende toelage te controleren. Oorspronkelijk verleende het ontwerp hetzelfde recht aan de toezichthoudende overheid wanneer het ging om toelagen die door een ondergeschikt bestuur worden verleend.

De Regering heeft artikel 6 evenwel geamendeerd om het recht op controle ter plaatse alleen aan de verstrekkers te verlenen en niet meer aan de toezichthoudende overheid.

5. In geval van niet-naleving van de bij dit ontwerp opgelegde verplichtingen zijn de sancties van tweeërlei aard :

a. terugbetaling van de ontvangen toelage;

b. schorsing van de toekenning van nieuwe toelagen.

6. Het is niet wenselijk gebleken dat alle toelagen, inzonderheid die van geringe omvang, onder toepassing van de wet zouden vallen. Aangezien het begrip « geringe omvang » echter zeer relatief is en kan variëren naar gelang van de omvang en de financiële middelen van de verstrekker en de begunstigten, werd een soepele regeling ontworpen.

De wet is van toepassing zodra een toelage meer dan één miljoen frank bedraagt, maar voor kleinere toelagen moet een onderscheid worden gemaakt :

A. Voor een toelage beneden 50 000 frank — aanvankelijk was 250 000 frank vooropgesteld — zijn de bepalingen van het ontwerp niet van toepassing tenzij de verstrekker aan de begunstigde bepaalde daarin vervatte verplichtingen heeft opgelegd.

Artikel 9 werd derwijze geamendeerd, dat de verplichting om de toelage te gebruiken voor het doel waarvoor ze werd verleend en dat de sanctie van terugbetaling wanneer die verplichting niet werd nageleefd, altijd van toepassing zullen zijn, ook al heeft de verstrekker zulks niet uitdrukkelijk bepaald.

B. Indien de toelage begrepen is tussen 50 000 frank en 1 miljoen, zijn de bepalingen van het ontwerp van toepassing op de verstrekker en de begunstigde. Eerstgenoemde kan de begunstigde evenwel van bepaalde verplichtingen ontslaan, echter niet van de verplichting om de toelage aan te wenden voor het doel waarvoor zij werd verleend noch van die om ze terug te betalen wanneer aan die voorwaarde niet is voldaan.

II. — ALGEMENE BESPREKING

Een lid betuigt zijn instemming met het door dit ontwerp nagestreefde doel. Het verdient immers aanbeveling dat de autoriteiten die toelagen verstrekken, de trekkers ervan niet lastig vallen met een hoop administratieve rompslomp waarvan de kosten vaak meer bedragen dan de toelage zelf.

C'est pourquoi, il estime que l'article 5 tel qu'il est rédigé, est inopportun par rapport au but du projet en ce qu'il impose au bénéficiaire la communication des bilans et comptes au dispensateur ainsi qu'un rapport de gestion.

De même, l'orateur estime que l'article 9 n'est pas adéquat lorsqu'il laisse aux dispensateurs le droit d'imposer aux bénéficiaires des subventions, tout ou partie des obligations prévues par la loi, même pour celles inférieures à 50 000 F.

A ce propos, un membre souligne que cet article 9 peut être une source de discrimination car une commune pourrait, selon le bénéficiaire, exiger ou non un contrôle.

Un autre orateur demande des précisions au sujet de l'application du deuxième alinéa de l'article 9.

En effet, il arrive qu'un bénéficiaire se voit accorder des subventions par divers dispensateurs, tels que, par exemple, une commission de la culture, la province et la commune.

Ne faudrait-il pas, dans ce cas, que la commune connaisse le montant des autres subventions dont bénéficie l'association, ce qui exigerait la communication des bilans et des comptes?

Un autre problème réside dans le fait qu'il n'est pas toujours facile d'évaluer une subvention. Faut-il considérer que la mise à la disposition d'un bâtiment est une subvention? Dans l'affirmative, celle-ci dépassera certainement 50 000 F. Faut-il dès lors demander aux petites associations bénéficiaires la communication de leur bilan?

Un orateur regrette que le projet favorise les bénéficiaires de petites subventions. Les petits cercles et associations sont nombreux et constituent un obstacle à l'octroi d'autres subsides en faveur de cercles plus efficaces. D'autres part, il regrette que le projet ne précise pas davantage les associations qui peuvent bénéficier des subsides et les critères sur base desquels la sélection doit être opérée.

Il craint également que l'application de cette loi ne porte atteinte au pacte culturel ou au pacte scolaire. Il s'avèrerait nécessaire que les arrêtés d'exécution soient bien précis au sujet des bases sur lesquelles une administration locale s'appuiera pour décider d'exercer ou non un contrôle.

Le Ministre répond qu'en effet, cette loi laisse un très grand pouvoir d'appréciation aux dispensateurs de subventions, parce que les facteurs dont il faut tenir compte dépendent de l'importance relative ainsi que de la nature de la subvention. Il cite, par exemple, la mise à la disposition d'un terrain de football. L'utilisation de cette sorte de subvention n'exige pas un contrôle important puisqu'il n'y en a pratiquement qu'une possible.

Quant au cumul des subventions, il va sans dire que tout dispensateur peut toujours contrôler les comptes des bénéficiaires et prendre connaissance des autres sources de subsides.

A un membre qui avait demandé si cette loi visait également les subsides octroyés par les C. P. A. S., le Ministre répond par l'affirmative.

Au sujet de l'article 5, § 1, un membre demande si l'obligation contenue dans cette disposition ne concerne que les années durant lesquelles le bénéficiaire a reçu des subsides.

Daarom oordeelt hij dat artikel 5, zoals het thans is opgesteld, niet strookt met het doel van het ontwerp, doordat het de toelagetrekker de verplichting oplegt aan de verstrekker balansen en rekeningen, alsmede een verslag inzake beheer te bezorgen.

Zo ook meent hij dat artikel 9 niet ter zake dienend is wanneer het de verstrekkers van de toelagen het recht toekent om aan de trekkers de door de wet voorgeschreven verplichtingen geheel of gedeeltelijk op te leggen, zelfs voor toelagen van minder dan 50 000 frank.

Een lid legt er in dat verband de nadruk op dat artikel 9 een bron van discriminatie kan zijn, want een gemeente zou, al naar de begunstigde, al dan niet een controle kunnen eisen.

Een andere spreker vraagt opheldering omtrent de toepassing van het tweede lid van artikel 9.

Men kan immers toelagen ontvangen van verschillende verstrekkers, zoals b.v. van een cultuurcommissie, een provincie en een gemeente.

Zou de gemeente in dat geval niet op de hoogte moeten worden gebracht van de andere toelagen die de vereniging ontvangt, wat het overmaken van balansen en rekeningen noodzakelijk zou maken?

Nog een ander probleem is het feit dat een toelage niet altijd gemakkelijk te ramen is. Dient het ter beschikking stellen van een gebouw als een toelage te worden beschouwd? Zo ja, dan is daar een bedrag mee gemoeid dat alleszins 50 000 frank zal overschrijden. Moeten kleine verenigingen die toelagen krijgen dan ook hun balans mededelen?

Een spreker betreurt dat het ontwerp gunstiger is voor degenen die geringe toelagen ontvangen. Er zijn veel kleine kringen en verenigingen die het toekennen van andere toelagen aan meer efficiënte verenigingen verhinderen. Voorts betreurt hij dat het ontwerp niet nauwkeuriger omschrijft welke verenigingen toelagen kunnen ontvangen en welke criteria moeten worden gehanteerd om tussen die verenigingen een keuze te maken.

Tevens vreest hij dat de toepassing van deze wet afbreuk zal doen aan het cultuurpact of aan het schoolpact. Het zou kunnen nodig blijken dat de uitvoeringsbesluiten nauwgezet de grondslag bepalen waarop de plaatselijke besturen zullen steunen om de begunstigten van toelagen al dan niet aan controle te onderwerpen.

De Minister antwoordt dat de wet inderdaad een zeer ruime beoordelingsbevoegdheid aan de toelagenverstrekkers laat, omdat de factoren waarmee rekening moet worden gehouden, bepaald worden door de relatieve omvang en de aard van de toelage. Als voorbeeld geeft hij het ter beschikking stellen van een voetbalveld. De aanwending van een dergelijke toelage behoeft geen omslachtige controle, want in de praktijk is er eigenlijk maar één mogelijk.

Aangaande de cumulatie van toelagen kan elke verstrekker vanzelfsprekend altijd de rekeningen van de begunstigten controleren en kennis nemen van de andere bronnen van subsidiëring.

Een lid vraagt of de wet eveneens slaat op de door de O. C. M. W.'s verleende toelagen, waarop door de Minister bevestigend wordt geantwoord.

In verband met artikel 5, § 1, vraagt een lid of de erin vervatte verplichting alleen geldt voor de jaren tijdens welke de begunstigde toelagen heeft ontvangen.

Le Ministre précise que l'obligation de fournir ses bilans et comptes n'incombe au bénéficiaire que pour les années au cours desquelles des subsides ont été octroyés.

Il est également souligné que les obligations contenues aux articles 4 et 5 ne sont pas applicables aux subventions demandées ou reçues d'un montant de moins de 50 000 F.

Quant aux critères sur base desquels un pouvoir dispensateur peut exonérer le bénéficiaire des obligations prévues dans la présente loi (article 9), le Ministre estime qu'une détermination légale précise de ces critères, serait une entrave à l'autonomie communale. S'il existait des discriminations dans la répartition des subsides, une loi ne pourrait les empêcher.

III. — DISCUSSION DES ARTICLES

Art. 1 à 4

Ces articles ne donnent pas lieu à observation et sont adoptés par 8 voix et 6 abstentions.

Art. 5

M. Temmerman dépose un amendement (Doc. n° 707/2-I) tendant à modifier le § 1 de l'article 5 en précisant dans le nouveau texte que la preuve qu'il a été satisfait aux conditions prévues à l'article 4 pourra être fournie par tout moyen disponible. Selon l'auteur, n'importe quelle preuve doit pouvoir suffire.

Cet amendement est rejeté par 7 voix contre 3 et 4 abstentions.

M. Lafosse dépose un amendement (Doc. n° 707/3) modifiant le § 2 de l'article 5 en prévoyant une possibilité et non plus une obligation pour le dispensateur de demander les bilans et les comptes du bénéficiaire.

L'amendement de M. Lafosse est rejeté par parité de voix.

L'article 5 du projet est adopté par 8 voix et 6 abstentions.

Art. 6 à 8

Ces articles sont adoptés par 8 voix et 6 abstentions.

Art. 9

M. Temmerman dépose un amendement (Doc. n° 707/2-I) visant à supprimer le droit pour les dispensateurs de subventions de moins de 50 000 F d'imposer aux bénéficiaires tout ou partie des obligations prévues par le présent projet, sans préjudice des obligations résultant des dispositions des articles 3 et 7, alinéa 1er, 1°, qui s'imposent en tout cas.

L'auteur estime que cette possibilité accordée aux dispensateurs constitue une invitation à en faire usage.

Le Ministre estime que l'amendement affaiblit la philosophie de la disposition. Par ailleurs, il ne fait que préciser une pratique qui existe déjà en fait. Le texte de l'article a pour but de permettre aux dispensateurs de demander des pièces justificatives.

De Minister preciseert dat de verplichting voor de begunstigde om balansen en rekeningen voor te leggen, alleen geldt voor de jaren waarin toelagen werden verleend.

Ook wordt onderstreept dat de in de artikelen 4 en 5 vermelde verplichtingen niet gelden voor de gevraagde of ontvangen toelagen beneden 50 000 frank.

In verband met de criteria op grond waarvan de verstrekkende instantie de begunstigde kan ontslaan van de in het ontwerp voorgeschreven verplichtingen (art. 9) meent de Minister dat een duidelijke omschrijving van die criteria in de wettekst een inbreuk op de gemeentelijke autonomie zou betekenen. Als er discriminatie bij de verdeling van de toelagen bestaat, kan een wet zulks niet verhinderen.

III. — BESPREKING VAN DE ARTIKELEN

Artikelen 1 tot 4

Over deze artikelen worden geen opmerkingen gemaakt; ze worden aangenomen met 8 stemmen en 6 onthoudingen.

Art. 5

De heer Temmerman stelt een amendement voor (Stuk n° 707/2-I) dat ertoe strekt § 1 van artikel 5 te wijzigen door in de nieuwe tekst te preciseren dat het bewijs dat aan de in artikel 4 bedoelde voorwaarden is voldaan, mag worden geleverd met alle beschikbare middelen. Volgens de auteur kan om het even welk bewijs volstaan.

Dit amendement wordt verworpen met 7 tegen 3 stemmen en 4 onthoudingen.

De heer Lafosse stelt een amendement voor (Stuk n° 707/3) dat ertoe strekt § 2 van artikel 5 te wijzigen door te voorzien in een mogelijkheid, maar niet meer in een verplichting voor de verstrekker om de balans en de rekeningen van de begunstigde te vragen.

Het amendement van de heer Lafosse wordt bij staking van stemmen verworpen.

Artikel 5 van het ontwerp wordt aangenomen met 8 stemmen en 6 onthoudingen.

Art. 6 tot 8

Deze artikelen worden aangenomen met 8 stemmen en 6 onthoudingen.

Art. 9

De heer Temmerman stelt een amendement voor (Stuk n° 707/2-I) dat ertoe strekt aan de verstrekkers van toelagen van minder dan 50 000 F, het recht te ontfemen aan de begunstigten de door het ontwerp voorgeschreven verplichtingen geheel of gedeeltelijk op te leggen, onverminderd de verplichtingen die voortvloeien uit het bepaalde in de artikelen 3 en 7, eerste lid, 1°, die hoe dan ook gelden.

De auteur meent dat die aan de toelageverstrekkers geboden mogelijkheid dezen ertoe zal aanzetten daarvan gebruik te maken.

De Minister meent dat het amendement de opzet van de bepaling ontzenuwt. Het is trouwens niets anders dan de precisering van hetgeen in de praktijk reeds bestaat. Het artikel wil de toelageverstrekkers de mogelijkheid bieden bewijsstukken te vragen.

L'amendement de M. Temmerman (Doc. n° 707/2-I) est rejeté par 7 voix contre 5 et 2 abstentions.

L'article 9 est adopté par 8 voix et 6 abstentions.

Art. 10

Cet article est adopté par 8 voix et 6 abstentions.

L'ensemble du projet est également adopté par 8 voix et 6 abstentions.

Le Rapporteur,

E. DESUTTER

Le Président,

J.-B. DELHAYE

Het amendement van de heer Temmerman (Stuk n° 707/2-I) wordt verworpen met 7 tegen 5 stemmen en 2 onthoudingen.

Artikel 9 wordt aangenomen met 8 stemmen en 6 onthoudingen.

Art. 10

Dit artikel wordt aangenomen met 8 stemmen en 6 onthoudingen.

Het hele ontwerp wordt aangenomen met 8 stemmen en 6 onthoudingen.

De Rapporteur,

E. DESUTTER

De Voorzitter,

J.-B. DELHAYE